

В колисці, сплетеній із верболозу...

Василь Грінчак

В колисці, сплетеній із верболозу,
Мене малого мати колисала
І щось ласкаве, ніжне промовляла,
Втираючи мої невинні сльози.

А потім, щоб заснув, мені співала
Тихенько-тихо про калину в лузі,
Яку для чогось люди поламали,
І дівчина одна лишилась в тузі.

Я знаю, знаю: ти недосипала
У ті далекі неповторні ночі.
О материнське слово, рідні очі,
Мені ви ніжність і любов вливали.

Коли тепер мене питають друзі:
"Де гарно так навчився ти співати?"
Я згадую про ту калину в лузі
І ті пісні, яких співала мати.

Я не забуду їх, без них — не жити,
Вони звучатимуть в мені щоднини,
Бо я від них навчивсь красу любити
Моеї дорогої України.